

Arrest

nr. 276 914 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de etnie Bakongo. U bent geboren op X 1987 te X, provincie Cabinda. U bent niet gehuwd, maar heeft een dochter S.N.S. (geboren X 2016 te X) samen met uw partner N.E.T.. U heeft geen informatie over hun huidige verblijfplaats.

Na de scheiding van uw ouders verhuisde u met uw moeder, broer en zus naar Luanda waar u tot de 8e graad naar school ging. Na het overlijden van uw moeder in 2011, diende u zich aan bij het Angolese leger (Forças Armadas). U kreeg gedurende een jaar en zes maanden een opleiding te Moxico. Daarna werd u geplaatst bij de infanterie brigade 71 in Buco Zau, Cabinda. Hoewel uw eenheid in Cabinda gestationeerd was in Buco Zau, spendeerde u een groot deel van uw tijd in Massabi aan de grens, waar

u personencontroles uitvoerde. Toen u aan de grens werkte, werd u op een dag aangesproken door enkele leden van het FLEC (een Cabindese onafhankelijkheidsbeweging).

Ze vroegen u om informatie aan hen door te spelen en bedreigden u dat indien u niet meewerkte, ze u, uw vrouw en uw dochter zouden vermoorden. Daarom gaf u gedurende 4 maanden informatie van uw eenheid door aan het FLEC, zoals op welke dagen voedsel en uniformen zouden worden geleverd. In 2014 werd u door uw collega-soldaat D.E., die tevens voorstander was van het FLEC, gevraagd om te helpen zijn nichtje M. uit Cabinda te helpen vluchten. De vader van M. zat namelijk in de gevangenis omdat hij de dochter van een zekere generaal Katemba had verkracht. U hielp M. door haar de documenten van uw nichtje te geven, die ongeveer dezelfde leeftijd had. Op een bepaald moment waren er drie leden van het FLEC ontsnapt uit de gevangenis van uw eenheid terwijl u van dienst was. U werd ervan beschuldigd de FLEC leden te helpen ontsnappen en werd in 2014 twee weken opgesloten in de gevangenis. Hierna werd u weer vrijgelaten en keerde u terug naar uw werk bij het leger. In 2017, uit vrees dat u vermoord zou worden door de Forças Armadas omdat ze op de hoogte waren van uw collaboratie met het FLEC, besloot u Angola te verlaten. Omdat u destijds had geholpen met zijn nichtje M., kreeg u hulp van D.E. die voor u een paspoort met uw foto en een valse naam regelde en u in Luanda, Benfica onderbracht bij Meneer G.P., een lid van de clandestiene cel van FLEC in Luanda. Zo kon u op 24 september 2017 Angola per vliegtuig verlaten. U kwam aan in Portugal waar u een bus nam naar België. Op 26 september 2017 kwam u aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 01 december 2017.

Ter staving van uw verzoek legde u 3 foto's neer van u in legeruniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw herkomstland te zijn ontvlucht om dat u vreest vermoord te worden door leden van het Angolese leger, de Forças Armadas Angolanas (hierna FAA), omdat u zou gecollaboreerd hebben met de Cabindese onafhankelijkheidsorganisatie FLEC aan wie u informatie doorspeelde, en omdat het leger u verdacht betrokken te zijn geweest bij de ontsnapping van drie FLEC-leden uit de gevangenis van uw eenheid in Buco Zau, Cabinda.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. Volgens de informatie in het administratieve dossier kwam u aan in België op 26 oktober 2017. Volgens uw verklaringen op het CGVS kwam u zelfs al aan in België op 26 september 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna NPO) p.5). Echter, u diende slechts een verzoek om internationale bescherming in op 01 december 2017. Toen u door de protection officer op het CGVS werd gevraagd waarom u in België zo lang hebt gewacht om een verzoek in te dienen, verklaarde u dat u bij aankomst in België een vriendschap sloot met een Marrokkaan en dat u bij deze persoon in zijn huis hebt verbleven tegen betaling. Pas op het moment dat deze man u uit zijn huis zette, toonde hij u waar u asiel kon aanvragen (NPO p.6). Het dient te worden opgemerkt dat dit niet kan beschouwd worden als een overtuigende verklaring waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming en het feit dat u in België pas enkele maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indient, relativeert reeds uw vrees voor vervolging.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook aangegeven in het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (NPO p.4, 6). Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. **Zo dient immers te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw identiteit of reisweg.** U verklaart hieromtrent dat u in Angola een identiteitskaart had, maar dat u dit document niet kan voorleggen omdat uw valies bij aankomst in België werd gestolen (NPO p.6). Op de vraag of u aangifte hebt gedaan van deze diefstal, verklaart u dit niet gedaan te hebben omdat u nog geen Frans sprak (NPO p.6). Dit is echter een gratuite verklaring, en het is des te opvallend dat enerzijds uw valies met al uw identiteitsdocumenten zou zijn gestolen, maar dat u er anderzijds wel in slaagt drie foto's neer te leggen van uzelf in legeruniform, waarover u verklaart dat u ze heeft genomen toen u bij het Angolese leger aan de grens werkzaam was (NPO p.18). Verder dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat er een visum-hit is voor u, onder de naam **P.L.S.**, geboren 18/05/1987 te Luanda Angola, en dat er een visum voor Portugal werd uitgereikt met nummer PRT004409512 van 14/07/2017 tot 14/10/2017 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aan de Belgische asieldiensten hebt u echter verklaard dat uw naam **P.C.S.** is, geboren op 18/05/1987 te Buco Zau, Cabinda. Op het CGVS verklaarde u bovendien nooit een andere naam gebruikt te hebben (NPO p.7). Wanneer u door de protection officer expliciet wordt gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte om te reizen, verklaarde u uw eigen naam gebruikt te hebben (NPO p.7). Pas wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder verklaarde een andere naam gebruikt te hebben, legt u uit dat u een paspoort hebt aangemaakt om te kunnen reizen en dat dit paspoort niet met uw eigen naam was maar wel met uw foto, en dat dit paspoort ook werd gestolen samen met de valies (NPO p.7). Uw wisselende verklaringen dat u eerst wel onder uw echte naam hebt gereisd, en dan weer niet, in combinatie met de informatie uit de visum-hit, doen twijfels rijzen over wat nu wel of niet uw echte naam is. Bovendien kon u geen bevredigende verklaring geven voor het ontbreken van documenten ter ondersteuning van uw identiteit. **Het ontbreken van ieder begin van bewijs hieromtrent houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw relaas.** Aangezien u geen objectieve bewijsstukken voorlegt, is het aan u om voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende uw identiteit. Er moet echter worden vastgesteld dat u incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt, en dat u ook geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust.

Verder is het opvallend dat u zou hebben gereisd met een paspoort met uw eigen foto en uw eigen naam (aldus uw eigen verklaringen) (NPO p.7), terwijl u tegelijkertijd vreesde vermoord te worden door het Angolese leger. Zoals eerder aangehaald blijkt dat er een visum-hit is voor u, onder (quasi) uw naam **P.L.S.**, eveneens geboren op 18/05/1987 maar niet te Cabinda maar te Luanda Angola, en dat er een visum voor Portugal werd uitgereikt met nummer PRT004409512 van 14/07/2017 tot 14/10/2017 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde op 23 juli 2017 Angola te hebben verlaten en met het vliegtuig te zijn vertrokken vanop de luchthaven in Luanda (NPO p.7,19). Ook dit relateert sterk uw vrees voor vervolging en tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan. **Het feit dat u deze reis riskeerde met een paspoort met uw eigen foto, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van de Angolese autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt.** Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola verlaten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd door het Angolese leger als collaborateur met het FLEC.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt onderuitgehaald door een veelheid aan onwetendheden, incoherenties en vaagheden.

Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt werkelijk een band met Cabinda te hebben, laat staan dat u er in contact zou zijn gekomen met leden van het FLEC en aan hen informatie zou hebben doorgespeeld. Wat betreft uw beweerd afkomst en verblijf in Cabinda kunnen immers volgende opmerkingen worden gemaakt: U verklaart geboren te zijn in de gemeente Buco Zau in de provincie Cabinda. Toen uw ouders zijn gescheiden, bent u met uw moeder naar Luanda verhuisd waar u vervolgens naar school ging en bent opgegroeid (NPO p.10). Zoals eerder aangehaald blijkt dat er een visum-hit is voor u, onder (quasi) uw naam **P.L.S.**, eveneens geboren op 18/05/1987 maar niet te Cabinda maar te Luanda Angola.

Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart in Cabinda geboren te zijn, terwijl geen van uw ouders van deze provincie afkomstig zijn. Zo verklaarde u immers dat uw vader is geboren in Maquela do Zombo, provincie Uige en uw moeder in Damba (Uige provincie) (NPO p.11). U door de protection officer gevraagd

hoe het komt dat uw ouders in Cabinda zijn terecht gekomen, aangezien geen van beiden van daar afkomstig is, verklaart u dat uw ouders in 1992 naar Cabinda zijn verhuisd en dat uw vader er wat familieleden had. U gevraagd welke familieleden er op dit moment nog in Cabinda wonen, kan u, behalve uw vrouw die u in Point Noire leerde kennen, echter niemand opnoemen (NPO p.11). U verklaarde verder dat u in 2011 naar het leger bent gegaan, en na een opleiding van een jaar en 6 maanden naar Cabinda werd gestuurd bij de infanterie brigade nummer 71 (NPO p.10, 15). De kazerne van uw eenheid was gestationeerd in Buco Zau, maar zelf moest u geregeld naar de grens in Massabi om er controles uit te voeren (NPO p.8, 21). **Voor iemand die beweert geboren te zijn in Cabinda, er familieleden zou gehad hebben, en er van 2012 tot 2017 gestationeerd is geweest met het leger, weet u echter bijzonder weinig over de provincie Cabinda.** Ten eerste lijkt u niet de weten wat de hoofdstad is van de provincie, u bent zelfs niet op de hoogte dat Cabinda naast een provincie ook een stad is op zich en zelfs de hoofdstad is van de gelijknamige provincie Cabinda. U gevraagd wat de hoofdstad is van de provincie Cabinda, verklaart u "de provincie is Cabinda, je kan het vergelijken met Brussel, ik zat in de gemeente, Cabinda is de provincie en de rest zijn gemeentes" U gevraagd of u naast Buco Zau nog andere grote steden kent in Cabinda, verklaarde u ontwijkend dat u aan de grens werkte in Massabi. U gevraagd of u naast Massabi nog andere plaatsen kent, verklaarde u opnieuw ontwijkend dat u enkel maar op de grens werkte en de rest niet kende (NPO p.8). Wanneer de protection officer u later tijdens het interview verduidelijkt dat er zowel een provincie met de naam Cabinda bestaat als een stad Cabinda, verklaart u "is er een stad Cabinda? Cabinda is gelijk dat je Angola zou zeggen. Cabinda is een provincie in Angola. Luanda heeft wijken zoals Brussel, Charleroi, ik ken de provincie Cabinda niet goed, ik ken enkel de plekken waar ik woonde" (NPO p.15). **Het feit dat u zogenaamd verschillende jaren in de legerdienst in de provincie Cabinda zou hebben verbleven, maar tegelijkertijd niet eens zou weten dat de hoofdstad van deze provincie Cabinda is, doet reeds danig twijfelen aan uw beweerde verblijf in Cabinda.** Verder is het ook opmerkelijk dat u naast Massabi en Buco Zau, geen enkele andere plaats in de provincie kan opnoemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u enerzijds verklaarde geregeld af en aan te reizen tussen de kazerne van uw eenheid en Buco Zau en de grenspost in Massabi, maar dat u anderzijds verklaart dat Buco Zau ongeveer 10km verder ligt van Massabi met de wagen, terwijl dit in werkelijkheid 100km is (NPO p.9,14)(zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kan bovendien niet aangeven hoelang de rit duurt van Massabi naar Buco Zau, maar verklaart slechts dat u er nooit bij stil hebt gestaan. U gevraagd in welke richting u moet rijden als je van Massabi naar Buco Zau gaat, ontwijkt u de vraag en antwoordt u vaagweg "er zijn verschillende wegen, en mensen met de moto kennen andere wegen via de bosjes" (NPO p.9).

Niet alleen is uw geografische kennis van de provincie Cabinda zeer beperkt, hetgeen reeds uiterst verwonderlijk is voor iemand die beweert er zeker vijf jaar gestationeerd te zijn met het leger. U bent daarnaast ook allerm minst goed op de hoogte van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC, hetgeen wringt met uw verklaringen dat u een sympathisant bent met het FLEC en tevens vanuit uw legerfunctie met het FLEC zou gecollaboreerd hebben als informant. Bovendien zijn uw verklaringen dat u met het FLEC samenwerkte vaag, inconsistent en niet overtuigend.

U verklaarde dat u militair was bij de Forças Armadas en tevens sympathisant van het FLEC "zoals iedereen in Cabinda" (NPO p.19). U door de protection officer gevraagd sinds wanneer u sympathisant bent voor het FLEC, verklaarde u weinig concreet en vaagweg "al heel lang". U gevraagd om een iets preciezere indicatie te geven sinds hoelang u sympathisant bent, verklaarde u "ten minste een viertal maanden". Vier maanden kan echter bezwaarlijk als een heel lange tijd worden beschouwd. Deze verklaring is dan ook allerm minst consistent met uw eerdere verklaring dat u al heel lang sympathisant zou zijn van het FLEC. Wanneer u door de protection officer verduidelijking wordt gevraagd of deze vier maanden moeten teruggerekend worden vanaf uw vertrek uit Angola, antwoordt u "nee toen ik werkte in Cabinda. Want we werkten aan de grens, mijn commandant was ook een sympathisant van de FLEC en ik moest regelmatig zaken naar hen brengen." (NPO p. 21). U kan echter niet meer de naam noemen van deze commandant "omdat het lang geleden is". U vervolgens opnieuw verduidelijking gevraagd door de protection officer of de vier maanden dan wel moeten gerekend worden van het moment dat u naar Cabinda ging, verklaart u opnieuw het compleet tegenovergestelde "nee het zijn de laatste vier maanden" (NPO p.21). Op de vraag "Waarom werd u sympathisant van het FLEC?", verklaarde u dat u werkte aan de grens en dat enkele Cabindezen u informatie vroegen en indien u deze informatie niet zou geven, dreigden ze ermee u en uw familie te vermoorden. Hierop besloot u uit angst toch met het FLEC samen te werken door hen informatie door te spelen.

U gevraagd wanneer u door het FLEC werd bedreigd om informatie door te geven, verklaart u echter dat u het zich niet meer herinnert (NPO p.22) Het is weinig geloofwaardig dat u het begin van uw zogenoemde samenwerking met het FLEC, die volgens u vier maanden geduurd heeft, niet in de tijd kan situeren, temeer ze zou begonnen zijn omwille van zeer ernstige dreigementen naar u en uw familie toe. U

verklaarde immers zelfs dat u op een gegeven moment uw vrouw en kind binnen de kazerne liet slapen uit angst (NPO p.22). Dat u zich het begin van de bedreigingen en samenwerking met het FLEC dan ook niet meer zou kunnen herinneren komt weinig doorleefd over.

Bovendien geeft u wel een zeer eigenaardige invulling aan het woord "sympathisant". Zo lijkt u in eerste instantie in uw verklaringen tijdens uw vrije asielrelaas te insinueren dat u sympathisant bent met het FLEC op vrijwillige basis en dat u aldus sympathie heeft voor de organisatie FLEC en haar doelstellingen. Zo verklaart u immers "ik was sympathisant van de FLEC zoals iedereen van Cabinda" (NPO p.19). U verklaart verder een zekere D.E., die lid was van het FLEC (NPO p.25), vrijwillig geholpen te hebben met de ontsnapping van zijn nichtje M. omdat u een nichtje had van dezelfde leeftijd (NPO p.19-20). Wanneer u door het leger verdacht werd van collaboratie, verklaarde u bovendien dat drie leden van FLEC u de raad hebben gegeven om Cabinda te verlaten en werd u zelfs door meneer Pongue, een lid van de clandestiene cel van FLEC in Luanda, geholpen met uw vertrek (NPO p.20). Gegeven deze initiële verklaringen is het dan ook des te merkwaardig dat u verder tijdens het interview plots verklaart dat u 'sympathisant' van FLEC zou zijn geworden omdat u door leden van het FLEC bedreigd werd dat ze u en uw familie zouden vermoorden indien u niet met hen samenwerkte (NPO p.22). U verklaarde daarbij dat het FLEC u zelfs bleef bedreigen en vervolgen tijdens uw beweerde samenwerking. **Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat u sympathie zou hebben voor een organisatie die u en uw familie bedreigt.** Wanneer u door de protection officer wordt gevraagd om uit te leggen wat u bedoelt met sympathisant, verklaart u dat het "is zoals een informant, ik luisterde naar de plannen van mijn eenheid en ging het hen vertellen. En dat is collaboratie, je hoort het en vertelt het nadien" (NPO p.23).

Verder is het, gegeven uw eigen militaire achtergrond en uw bewering dat u met het FLEC zou hebben samengewerkt, zeer verwonderlijk dat u niet eens weet waarvoor het de letters FLEC staan (NPO p.22). U verklaarde immers dat het staat voor "Formação Popular de Liberdade", terwijl dit in werkelijkheid staat voor "Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda" (Front voor de Bevrijding van de Enclave Cabinda) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verder kan u ook niet aangeven wie de voorzitter is van het FLEC, noch kan u enige namen opnoemen van leden van het FLEC (NPO p.22). U gevraagd hoe het leger noemt van FLEC, blijft u ook de naam verschuldigd (NPO p.23). **Uw gebrekkige kennis over het FLEC staat in fel contrast met uw militaire achtergrond en uw bewering dat u als soldaat in de provincie Cabinda zou zijn gestationeerd.** De onafhankelijkheidsbeweging FLEC is immers reeds gedurende decennia een doorn in het oog van de Angolese overheid, die verschillende militaire campagnes heeft gevoerd tegen de als terroristische organisatie bestempelde FLEC en het leger van FLEC, "FLEC-FAC" (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit in acht genomen is het dan ook allerm minst aannemelijk dat de leden van het FLEC het lef zouden hebben om een soldaat bij het Angolese leger te bedreigen om informant voor hen te spelen. **Ook uw verklaringen dat er verschillende commandanten waren bij het Angolese leger die tevens lid waren van FLEC zijn allerm minst overtuigend.** Zo verklaarde u dat uw eigen commandant sympathisant was van de FLEC, maar wanneer de protection officer vraagt naar de naam van deze persoon blijft u het antwoord verschuldigd (NPO p.21). U verklaarde verder dat er bepaalde commandanten lid waren van beide kanten, zijnde zowel het FLEC als het Angolese leger, en dat militairen van het FLEC dezelfde uniformen droegen als het Angolese leger (NPO p.22). Wanneer u echter wordt gevraagd naar de namen van deze commandanten die van beide kanten lid waren, verklaart u enkel dat het een commandant was van de logistieke afdeling (NPO p.22). Verder is het niet aannemelijk dat, wanneer u een commandant inlicht over de zogenaamde bedreigingen van FLEC, dat deze vervolgens tegen u zou gezegd hebben "je moet meewerken, anders gaan ze u vermoorden". Ook de naam van deze commandant kent u niet (NPO p.24). U gevraagd aan wie u informatie moest doorspelen bij de FLEC, verklaarde u dat het een sergeant was die ook voor beide kanten werkte, zijnde de FAA en het FLEC. Ook de naam van deze sergeant blijft u verschuldigd (NPO p.25). **Niet alleen zijn uw verklaringen over de beweerde dubbele rollen van verschillende commandanten of officieren bij het Angolese leger weinig overtuigend, u kan tevens geen bevredigend antwoord geven op de vraag waarom het FLEC u überhaupt nog nodig had om informatie door te spelen als er reeds verschillende hooggeplaatste officieren onder één hoedje speelden met het FLEC.** Na confrontatie met deze vaststelling verklaarde u louter: "omdat ik wist welke zaken er gebeurden met mijn eenheid en ik gaf hem alle informatie door die er gebeurden met mijn eenheid".

Vervolgens gevraagd welke informatie dan van belang was voor het FLEC, verduidelijkte u dat ze wouden weten op welke dagen er nieuwe uniformen of wapens of voedsel zou toekomen voor de eenheid. Dit lijkt echter allerm minst informatie te zijn waartoe enkel u toegang zou hebben, laat staan dat het informatie zou zijn die de commandanten van de eenheid niet zouden weten (NPO p.25).

Verder kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over waarom u in de gevangenis werd opgesloten inconsistent zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u lang geleden één keer bent gearresteerd geweest en één week werd vastgehouden omdat u uw dienst in het leger had verlaten zonder toestemming. U weet echter niet meer wanneer dit was (Vragenlijst CGVS p.2). U verklaart verder bij de DVZ dat u het land hebt verlaten in 2017 omdat u naar aanleiding van de ontsnaptingen van enkele gevangenen in Cabinda werd verdacht hen geholpen te hebben bij de ontsnapping omdat u ook van Cabinda afkomstig bent (Vragenlijst CGVS p.3). Op het CGVS verklaart u eerst dat u in 2014 twee weken in de gevangenis hebt gezeten, nadat u ene zeker D.E. had geholpen met de ontsnapping van zijn nichtje M., omdat de vader van M. de dochter van generaal Katemba had verkracht (NPO p.19-20). Deze reden is reeds verschillend van wat u op de DVZ hebt verklaard. U verklaart verder dat in 2017, in aanloop van de verkiezingen, drie activisten van FLEC uit de gevangenis waren ontsnapt. Omdat men u verdacht medeplichtig te zijn voor deze ontsnapping, hebt u besloten het land te verlaten (NPO p.20). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, op de vraag onder welke beschuldigingen u in de gevangenis werd gestopt, verklaarde u echter "ze hebben met in de gevangenis gestopt, omdat toen die drie gevangenen ontsnapt zijn, hebben ze gezegd dat ik daartoe bijgedragen heb." (NPO p.26). Dit is opnieuw een andere reden dan wat u eerder bij de DVZ en eerder tijdens het persoonlijk onderhoud hebt verklaard. Niet alleen is de reden van uw opsluiting deze keer opnieuw verschillend, u situeert bovendien de ontsnapping van de drie gevangenen anders in de tijd. Waar u eerder verklaarde dat de gevangenen ontsnapten in 2017, situeert u de ontsnapping deze keer in 2014 (NPO p. 26). Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u dat de vertaler bij de DVZ andere dingen heeft gezegd en zaken verkeerd heeft vertaald. Echter, de verklaringen van de vragenlijst bij de DVZ werden achteraf aan u voorgelezen en u heeft toen geen opmerkingen gemaakt (Vragenlijst CGVS p.3). Ook wanneer u de kans kreeg aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS om opmerkingen te maken over het interview bij de DVZ, heeft u enkel een opmerking gemaakt over de duur van uw gevangenschap en een zeer algemene opmerking dat de vertaler de specifieke situatie in Angola niet kende en bepaalde zaken anders vertaald zou hebben. U merkte echter niets op omtrent de reden van uw gevangenschap (NPO p.5). Verder dient te worden vastgesteld dat zelfs al wordt de tegenstrijdigheid met uw verklaringen op de DVZ niet in rekening genomen, zijn uw verklaringen tijdens een en hetzelfde persoonlijk onderhoud nog tegenstrijdig. U geeft hier echter ook geen bevredigende verklaring voor en herhaalt slechts dat u hebt gezegd dat u in de gevangenis bent beland op het moment dat de mannen uit de gevangenis zijn ontsnapt (NPO p.27).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit uw handelen geen dwingende vrees voor vervolging blijkt, immers verklaarde u dat het Angolese leger al in 2014 op de hoogte kwam van uw beweerde collaboratie met het FLEC, maar bent u pas drie jaar later, in 2017, uit het land vertrokken. Bovendien verklaarde u dat u na uw vrijlating uit de gevangenis in 2014 gewoon terug normaal bent beginnen werken, hetgeen uw vrees verder relativeert (NPO p.27).

Uit bovenstaande dient aldus te worden besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk in Cabinda gestationeerd te zijn, laat staan dat u daar zou gecollabeerd hebben met het FLEC en als gevolg hiervan vervolging zou moeten vrezen door de Angolese overheid. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de door u neergelegde foto's in legeruniform dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's van u in legeruniform niet worden opgemaakt waar en wanneer ze zijn genomen, laat staan dat ze als een afdoende bewijs kunnen dienen voor uw beweerde stationering in Cabinda en uw daaraan verbonden asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en

62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting aangaande voormelde geschonden geachte bepalingen.

Voor wat betreft de toepassing *in casu* ontwikkelt hij het middel als volgt:

“1) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser

1) Wat betreft de laattijdige indiening van zijn VIB

De verwerende partij verwijt de verzoeker dat hij enkele maanden wachtte alvorens zijn verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen.

Artikel 10 van de Procedurerichtlijn, waarnaar de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 november 2017 verwijst, bepaalt dat een VIB niet kan worden verworpen enkel en alleen omdat het niet binnen de kortst mogelijke termijn is ingediend.

Over de “laattijdige” indiening van een verzoek om internationale bescherming en de gevolgen die de asielinstanties daaruit trekken, zegt UNHCR het volgende: [...]

NANSEN concludeert hieruit: [...]

Echter verliest zij hierbij uit het oog dat niet alles zwart-wit is. De verzoeker kwam België binnen, zonder dat hij één van de landstalen sprak. Hij ontmoette een Marokkaanse man die hem zijn huis aanbood gedurende enkele maanden (NPO p. 6). De verzoeker was niet op de hoogte hoe de asielprocedure in België in zijn werk ging, en was vooral dankbaar dat hij een dak boven zijn hoofd had en niet op straat moest slapen. Zodra hij verzocht werd het huis te verlaten en geïnformeerd werd over waar de Belgische asielinstanties zich bevonden, diende hij zijn VIB dan ook in.

2) Wat betreft het gebrek aan (begin van) bewijs

De verwerende partij stelt vast dat de verzoeker geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende zijn identiteit of reisweg. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming geheel uit het oog verliest. Immers schakelde hij voor zijn reis naar Portugal de hulp van een smokkelaar in. Deze persoon ondernam de nodige stappen: hij zorgde voor een visum, een vals paspoort enzovoort. Bovendien was het deze smokkelaar die het paspoort bijhield, en niet de verzoeker zelf. Dit verklaart waarom hij in eerste instantie er niet bij stilstond dat de naam op het paspoort dat hij gebruikte om naar Portugal te reizen, niet zijn eigen naam was. Hij had het paspoort namelijk niet lang in zijn bezit. Immers werd hij slechts éénmaal aan een paspoortcontrole onderworpen, en dit is toen hij in Portugal aankwam. Toen hij in Angola van Cabinda naar Luanda reisde, en nadien vanuit Angola naar Portugal, werd hij nergens gecontroleerd.

Wat betreft het feit dat hij geen aangifte deed van de diefstal van zijn bagage, dient rekening gehouden te worden met het feit dat de verzoeker pas aankwam in België en de landstalen niet sprak.

3) Wat betreft zijn afkomst uit de provincie Cabinda

De verwerende partij stelt vast dat geen geloof gehecht kan worden aan de afkomst van de verzoeker uit de provincie Cabinda.

Helaas dient opnieuw te worden opgemerkt dat de verwerende partij nalaat de relatiteit van de verzoeker in rekening te nemen. Immers gaf hij reeds aan dat hij met een vals paspoort naar Europa reisde (NPO p. 7).

Dit vals paspoort werd gemaakt met zijn eigen foto en met zijn eigen geboortedatum, maar met een valse naam en geboorteplaats. De overgrote meerderheid van de verzoekers om internationale bescherming komt naar Europa met paspoorten die hun worden bezorgd door smokkelaars die voor al het papierwerk zorgen.

Voor al in een land als Angola, van waaruit elk jaar duizenden mensen (onder meer) naar Europa reizen. Bovendien was de verzoeker gestationeerd in een kazerne Cabinda. Hij bezocht de stad in feite niet: 's morgens werd hij naar zijn wachtpost gebracht met een militaire truck, en 's avonds kwam hij daarmee terug.

Daarenboven werkte hij elke dag, en was hij niet geïnteresseerd in “toerisme” of het bezoeken of verkennen van de stad. Dit kan hem niet verweten worden. Hij had immers nooit verwacht dat hij op een dag zodanig in de problemen zou komen dat hij zijn land zou moeten verlaten, en zijn afkomst uit Cabinda zou moeten bewijzen op basis van zijn verklaringen, zonder enig materieel bewijs.

Daarenboven moet rekening gehouden worden met het feit dat de verzoeker slechts tot de 8e graad naar school ging. Het is aldus niet verwonderlijk dat zijn geografische kennis beperkt is.

4) Wat betreft het FLEC

De verwerende partij gelooft evenmin dat de verzoeker sympathisant was van het FLEC, en uiteindelijk met hen samenwerkte.

De verzoeker wenst vooreerst te verduidelijken dat zijn verklaring dat hij sympathisant van het FLEC was enerzijds, en dat hij informatie aan hen doorspeelde nadat hij bedreigd werd anderzijds, elkaar niet noodzakelijk. Hij had sympathieën voor de beweging, ook al maakte hij deel uit van het Angolese leger. Deze sympathieën gingen echter niet zo ver dat hij vrijwillig voor hen werkte. Nadat hij bedreigingen ontving ten aanzien van hem en zijn familie, echter, besloot hij te doen wat ze hem opdroegen, en begon hij informatie door te spelen.

De verzoeker geeft bovendien toe dat hij zich niet herinnert wanneer hij voor het eerst in aanraking kwam met de leden van het FLEC, en evenmin wanneer ze hem begonnen te bedreigen. Hij wenst echter te benadrukken dat hij zijn land reeds verliet in 2017, en dat het dus moeilijk is om zich te herinneren wat er precies wanneer gebeurde meer dan 4 jaar geleden.

Dat hij zich de namen van de legercommandanten en -sympathisanten van het FLEC niet langer kan herinneren, is bovendien te wijten aan het feit dat hij deze mannen niet bij hun achternaam noemde, maar bij hun rang en titel binnen het Angolese leger.

5) Wat betreft zijn opsluiting

Wat betreft, tenslotte, het feit dat de verwerende partij de tijd die de verzoeker in de gevangenis doorbracht niet geloofwaardig acht, wenst de verzoeker te verduidelijken dat hij in 2014 wel degelijk naar de gevangenis gestuurd werd gedurende twee weken voor zijn medeplichtigheid bij de ontsnapping van D.E.. In 2017 zag hij zich genoodzaakt om het land te verlaten naar aanleiding van zijn vermeende rol bij de ontsnapping van drie FLEC activisten uit de gevangenis. Het persoonlijk onderhoud duurde lang, en de verzoeker leek aan het einde van het interview de vragen niet meer goed te begrijpen (NPO p. 26 en verder).

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Indien uw Raad op basis van onmogelijkheid, tot de conclusie komt dat er geen verband bestaat tussen de geleden schade en de feiten die hij aanbrengt, moet hem ten minste subsidiaire bescherming worden verleend wegens het reële risico dat hij ernstige schade in de zin van bovengenoemd artikel 48/4 zal lijden.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS een beoordelingsfout gemaakt door verzoeker niet als vluchteling of zelfs als begunstigde van subsidiaire bescherming te erkennen, en heeft het dus de in het middel genoemde bepalingen geschonden."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het louter aanhalen en citeren van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden is, volstaat bijgevolg niet.

5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

6. Inzake de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoeker in het verzoekschrift dat hij onderdak kreeg van een Marokkaanse man, dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure in België en dat hij pas zodra hij het huis diende te verlaten en werd geïnformeerd over de asielprocedure een verzoek om internationale bescherming indiende. Dergelijke herhalingen van eerder afgelegde verklaringen betreffen echter geen nuttig verweer ten aanzien van de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers laattijdige indiening, dewelke luiden als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. Volgens de informatie in het administratieve dossier kwam u aan in België op 26 oktober 2017. Volgens uw verklaringen op het CGVS kwam u zelfs al aan in België op 26 september 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna NPO) p.5). Echter, u diende slechts een verzoek om internationale bescherming in op 01 december 2017. Toen u door de protection officer op het CGVS werd gevraagd waarom u in België zo lang hebt gewacht om een verzoek in te dienen, verklaarde u dat u bij aankomst in België een vriendschap sloot met een Marokkaan en dat u bij deze persoon in zijn huis hebt verbleven tegen betaling. Pas op het moment dat deze man u uit zijn huis zette, toonde hij u waar u asiel kon aanvragen (NPO p.6). Het dient te worden opgemerkt dat dit niet kan beschouwd worden als een overtuigende verklaring waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming en het feit dat u in België pas enkele maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indient, relativeert reeds uw vrees voor vervolging.”

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende meer dan twee maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde

in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Het loutere feit dat verzoeker geen van de Belgische landstalen sprak, kan geen verschoning bieden voor de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker nog - onder verwijzing naar algemene rapporten van UNHCR en Nansen - stelt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden verworpen enkel en alleen omdat het niet binnen de kortst mogelijke termijn is ingediend, gaat hij eraan voorbij dat geenszins kan gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas louter omwille van de laattijdigheid van zijn verzoek werd afgewezen. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

7. Een persoon die verzoekt om internationale bescherming heeft de plicht volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat verzoeker waarheidsgetrouw en oprecht is. Dit is niet het geval.

Blijkens de elementen in het administratief dossier stelde verweerder in de bestreden beslissing terecht vast dat:

- verzoeker geen begin van bewijs heeft neergelegd aangaande zijn identiteit of reisweg en hiervoor evenmin een bevredigende verklaring heeft;
- verzoekers verklaringen omtrent de diefstal van zijn reiskoffer met zijn identiteitsdocumenten niet aannemelijk zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 18);
- uit de visum-hit blijkt dat voor verzoeker, onder de naam P.L.S., geboren op 18 mei 1987 te Luanda, een visum voor Portugal werd uitgereikt, terwijl verzoeker aan de Belgische asielinstanties heeft verklaard dat zijn naam P.C.S. is en hij geboren werd op 18 mei 1987 te Buco Zau, Cabinda;
- verzoeker wisselend heeft verklaard dat hij eerst wel onder zijn echte naam heeft gereisd en dan weer niet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 8).

Verzoekers verwijzingen naar de smokkelaar in het verzoekschrift komen voor als een loutere *post factum* uitleg, die niet kan worden aangenomen ter verschoning van voorstaande vaststellingen met betrekking tot de afwezigheid van enige identiteitsdocumenten, de discordantie tussen de door hem verklaarde identiteit en zijn identiteit zoals blijkt uit de visum-hit, en zijn wisselende verklaringen omtrent de wijze waarop hij naar België reisde (onder zijn eigen, dan wel een valse identiteit).

Verzoeker toont evenmin aan dat het paspoort waarmee hij een geldig visum verkreeg voor Portugal en hij vanuit Angola naar Europa reisde, daadwerkelijk een vervalsing betreft. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoeker zich zou bedienen van een vals paspoort waarvan de identiteitsgegevens dermate nauw aansluiten bij zijn vermeende ware identiteit.

Daar waar verzoeker nog stelt dat hij geen aangifte deed van de diefstal van zijn bagage omdat hij de landstalen niet spreekt, is dit niet ernstig. Indien verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer was van diefstal, dan is redelijk te verwachten dat hij dit misdrijf zou aangeven bij de politie, te meer gezien het belang van de identiteitsdocumenten die beweerdelijk werden gestolen.

8. In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker Angola verliet via de luchthaven met een al dan niet vals paspoort op (quasi) zijn eigen naam en met zijn foto, zijn voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de Angolese autoriteiten relatieveert. Verweerder stelde eveneens terecht vast dat verzoeker Angola kon verlaten zonder problemen bij de grenscontrole,

wat niet het geval zou zijn indien hij daadwerkelijk gezocht werd door het Angolese leger als collaborateur met het FLEC.

9. Voorts dient in navolging van verweerder vastgesteld dat verzoekers geografische kennis van de provincie Cabinda onaannemelijk ontoereikend is, zeker gezien verzoeker beweert geboren te zijn in Cabinda, er familieleden zou gehad hebben en er van 2012 tot 2017 gestationeerd zou zijn geweest met het leger. De terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing dienaangaande luiden als volgt:

“Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt werkelijk een band met Cabinda te hebben, laat staan dat u er in contact zou zijn gekomen met leden van het FLEC en aan hen informatie zou hebben doorgespeeld. Wat betreft uw beweerde afkomst en verblijf in Cabinda kunnen immers volgende opmerkingen worden gemaakt: U verklaart geboren te zijn in de gemeente Buco Zau in de provincie Cabinda. Toen uw ouders zijn gescheiden, bent u met uw moeder naar Luanda verhuisd waar u vervolgens naar school ging en bent opgegroeid (NPO p.10). Zoals eerder aangehaald blijkt dat er een visum-hit is voor u, onder (quasi) uw naam P.L.S., eveneens geboren op 18/05/1987 maar niet te Cabinda maar te Luanda Angola. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart in Cabinda geboren te zijn, terwijl geen van uw ouders van deze provincie afkomstig zijn. Zo verklaarde u immers dat uw vader is geboren in Maquela do Zombo, provincie Uige en uw moeder in Damba (Uige provincie) (NPO p.11). U door de protection officer gevraagd hoe het komt dat uw ouders in Cabinda zijn terecht gekomen, aangezien geen van beiden van daar afkomstig is, verklaart u dat uw ouders in 1992 naar Cabinda zijn verhuisd en dat uw vader er wat familieleden had. U gevraagd welke familieleden er op dit moment nog in Cabinda wonen, kan u, behalve uw vrouw die u in Point Noire leerde kennen, echter niemand opnoemen (NPO p.11). U verklaarde verder dat u in 2011 naar het leger bent gegaan, en na een opleiding van een jaar en 6 maanden naar Cabinda werd gestuurd bij de infanterie brigade nummer 71 (NPO p.10, 15). De kazerne van uw eenheid was gestationeerd in Buco Zau, maar zelf moest u geregeld naar de grens in Massabi om er controles uit te voeren (NPO p.8, 21). **Voor iemand die beweert geboren te zijn in Cabinda, er familieleden zou gehad hebben, en er van 2012 tot 2017 gestationeerd is geweest met het leger, weet u echter bijzonder weinig over de provincie Cabinda.** Ten eerste lijkt u niet de weten wat de hoofdstad is van de provincie, u bent zelfs niet op de hoogte dat Cabinda naast een provincie ook een stad is op zich en zelfs de hoofdstad is van de gelijknamige provincie Cabinda. U gevraagd wat de hoofdstad is van de provincie Cabinda, verklaart u “de provincie is Cabinda, je kan het vergelijken met Brussel, ik zat in de gemeente, Cabinda is de provincie en de rest zijn gemeentes” U gevraagd of u naast Buco Zau nog andere grote steden kent in Cabinda, verklaarde u ontwijkend dat u aan de grens werkte in Massabi. U gevraagd of u naast Massabi nog andere plaatsen kent, verklaarde u opnieuw ontwijkend dat u enkel maar op de grens werkte en de rest niet kende (NPO p.8). Wanneer de protection officer u later tijdens het interview verduidelijkt dat er zowel een provincie met de naam Cabinda bestaat als een stad Cabinda, verklaart u “is er een stad Cabinda? Cabinda is gelijk dat je Angola zou zeggen. Cabinda is een provincie in Angola. Luanda heeft wijken zoals Brussel, Charleroi, ik ken de provincie Cabinda niet goed, ik ken enkel de plekken waar ik woonde” (NPO p.15). **Het feit dat u zogenaamd verschillende jaren in de legerdienst in de provincie Cabinda zou hebben verbleven, maar tegelijkertijd niet eens zou weten dat de hoofdstad van deze provincie Cabinda is, doet reeds danig twifelen aan uw beweerde verblijf in Cabinda.** Verder is het ook opmerkelijk dat u naast Massabi en Buco Zau, geen enkele andere plaats in de provincie kan opnoemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u enerzijds verklaarde geregeld af en aan te reizen tussen de kazerne van uw eenheid en Buco Zau en de grenspost in Massabi, maar dat u anderzijds verklaart dat Buco Zau ongeveer 10km verder ligt van Massabi met de wagen, terwijl dit in werkelijkheid 100km is (NPO p.9,14)(zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kan bovendien niet aangeven hoelang de rit duurt van Massabi naar Buco Zau, maar verklaart slechts dat u er nooit bij stil hebt gestaan. U gevraagd in welke richting u moet rijden als je van Massabi naar Buco Zau gaat, ontwijkt u de vraag en antwoordt u vaagweg “er zijn verschillende wegen, en mensen met de moto kennen andere wegen via de bosjes” (NPO p.9).”.

Verzoekers argumenten in het verzoekschrift kunnen voorgaande motieven niet dienstig weerleggen.

Verzoeker toont niet aan dat hij effectief met een vals paspoort reisde, te meer niet kan worden ingezien dat de gegevens op zijn vermeend vals paspoort, op zijn tweede naam en geboorteplaats na, volledig overeenstemmen met de door hem verklaarde identiteit. Dat zijn paspoort vermeldt dat hij in Luanda geboren is, is wel degelijk een element dat – samen met het feit dat zijn ouders niet afkomstig waren uit Cabinda en verzoeker, behalve zijn vrouw, geen familieleden in Cabinda kan opnoemen – bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van zijn bewering te zijn geboren in Cabinda.

Ook waar hij stelt dat hij gestationeerd was in Cabinda, de stad niet bezocht en geen interesse had in toerisme, kan dit zijn gebrekkige kennis aangaande de provincie Cabinda niet toedekken. Indien verzoeker werkelijk in Cabinda geboren was, er familie zou hebben gehad en er vijf jaar lang zou zijn

gestationeerd, is redelijk te verwachten dat hij op de hoogte zou zijn van elementaire geografische kennis aangaande Cabinda, *quod non*.

Zijn verwijzingen naar zijn beperkte opleiding kan zijn onwetendheid inzake deze elementaire kennis evenmin verschonen. Verzoeker, die overigens werkzaam was bij het leger, toont hoe dan ook niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is basisinformatie over zijn omgeving te geven, dan wel in te schatten hoe lang een autorit bij benadering duurt.

Verzoeker toont geenszins zijn voorgehouden band met Cabinda aan.

10. Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker geenszins op de hoogte van de onafhankelijkheidsbeweging FLEC en legt hij vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn samenwerking met het FLEC. Dit valt geenszins te rijmen met zijn beweringen sympathisant te zijn van het FLEC, noch vanuit zijn legerfunctie met het FLEC gecollaboreerd te hebben als informant. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande met recht en reden als volgt:

U verklaarde dat u militair was bij de Forças Armadas en tevens sympathisant van het FLEC "zoals iedereen in Cabinda" (NPO p.19). U door de protection officer gevraagd sinds wanneer u sympathisant bent voor het FLEC, verklaarde u weinig concreet en vaagweg "al heel lang". U gevraagd om een iets preciezere indicatie te geven sinds hoelang u sympathisant bent, verklaarde u "ten minste een viertal maanden". Vier maanden kan echter bezwaarlijk als een heel lange tijd worden beschouwd. Deze verklaring is dan ook allerm minst consistent met uw eerdere verklaring dat u al heel lang sympathisant zou zijn van het FLEC. Wanneer u door de protection officer verduidelijking wordt gevraagd of deze vier maanden moeten teruggerekend worden vanaf uw vertrek uit Angola, antwoordt u "nee toen ik werkte in Cabinda. Want we werkten aan de grens, mijn commandant was ook een sympathisant van de FLEC en ik moest regelmatig zaken naar hen brengen." (NPO p. 21). U kan echter niet meer de naam noemen van deze commandant "omdat het lang geleden is". U vervolgens opnieuw verduidelijking gevraagd door de protection officer of de vier maanden dan wel moeten gerekend worden van het moment dat u naar Cabinda ging, verklaart u opnieuw het compleet tegenovergestelde "nee het zijn de laatste vier maanden" (NPO p.21). Op de vraag "Waarom werd u sympathisant van het FLEC?", verklaarde u dat u werkte aan de grens en dat enkele Cabindezen u informatie vroegen en indien u deze informatie niet zou geven, dreigden ze ermee u en uw familie te vermoorden. Hierop besloot u uit angst toch met het FLEC samen te werken door hen informatie door te spelen. U gevraagd wanneer u door het FLEC werd bedreigd om informatie door te geven, verklaart u echter dat u het zich niet meer herinnert (NPO p.22) Het is weinig geloofwaardig dat u het begin van uw zogenoemde samenwerking met het FLEC, die volgens u vier maanden geduurd heeft, niet in de tijd kan situeren, temeer ze zou begonnen zijn omwille van zeer ernstige dreigementen naar u en uw familie toe. U verklaarde immers zelfs dat u op een gegeven moment uw vrouw en kind binnen de kazerne liet slapen uit angst (NPO p.22). Dat u zich het begin van de bedreigingen en samenwerking met het FLEC dan ook niet meer zou kunnen herinneren komt weinig doorleefd over.

*Bovendien geeft u wel een zeer eigenaardige invulling aan het woord "sympathisant". Zo lijkt u in eerste instantie in uw verklaringen tijdens uw vrije asielrelaas te insinueren dat u sympathisant bent met het FLEC op vrijwillige basis en dat u aldus sympathie heeft voor de organisatie FLEC en haar doelstellingen. Zo verklaart u immers "ik was sympathisant van de FLEC zoals iedereen van Cabinda" (NPO p.19). U verklaart verder een zekere D.E., die lid was van het FLEC (NPO p.25), vrijwillig geholpen te hebben met de ontsnapping van zijn nichtje M. omdat u een nichtje had van dezelfde leeftijd (NPO p.19-20). Wanneer u door het leger verdacht werd van collaboratie, verklaarde u bovendien dat drie leden van FLEC u de raad hebben gegeven om Cabinda te verlaten en werd u zelfs door meneer Pongue, een lid van de clandestiene cel van FLEC in Luanda, geholpen met uw vertrek (NPO p.20). Gegeven deze initiële verklaringen is het dan ook des te merkwaardig dat u verder tijdens het interview plots verklaart dat u 'sympathisant' van FLEC zou zijn geworden omdat u door leden van het FLEC bedreigd werd dat ze u en uw familie zouden vermoorden indien u niet met hen samenwerkte (NPO p.22). U verklaarde daarbij dat het FLEC u zelfs bleef bedreigen en vervolgen tijdens uw beweerdde samenwerking. **Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat u sympathie zou hebben voor een organisatie die u en uw familie bedreigt.** Wanneer u door de protection officer wordt gevraagd om uit te leggen wat u bedoelt met sympathisant, verklaart u dat het "is zoals een informant, ik luisterde naar de plannen van mijn eenheid en ging het hen vertellen. En dat is collaboratie, je hoort het en vertelt het nadien" (NPO p.23).*

Verder is het, gegeven uw eigen militaire achtergrond en uw bewering dat u met het FLEC zou hebben samengewerkt, zeer verwonderlijk dat u niet eens weet waarvoor het de letters FLEC staan (NPO p.22). "U verklaarde immers dat het staat voor "Formação Popular de Liberdade", terwijl dit in werkelijkheid staat voor "Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda" (Front voor de Bevrijding van de Enclave Cabinda) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verder kan u ook niet aangeven wie de

voorzitter is van het FLEC, noch kan u enige namen opnoemen van leden van het FLEC (NPO p.22). U gevraagd hoe het leger noemt van FLEC, blijft u ook de naam verschuldigd (NPO p.23). **Uw gebrekkige kennis over het FLEC staat in fel contrast met uw militaire achtergrond en uw bewering dat u als soldaat in de provincie Cabinda zou zijn gestationeerd.** De onafhankelijkheidsbeweging FLEC is immers reeds gedurende decennia een doorn in het oog van de Angolese overheid, die verschillende militaire campagnes heeft gevoerd tegen de als terroristische organisatie bestempelde FLEC en het leger van FLEC, "FLEC-FAC" (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit in acht genomen is het dan ook allerm minst aannemelijk dat de leden van het FLEC het lef zouden hebben om een soldaat bij het Angolese leger te bedreigen om informant voor hen te spelen. **Ook uw verklaringen dat er verschillende commandanten waren bij het Angolese leger die tevens lid waren van FLEC zijn allerm minst overtuigend.** Zo verklaarde u dat uw eigen commandant sympathisant was van de FLEC, maar wanneer de protection officer vraagt naar de naam van deze persoon blijft u het antwoord verschuldigd (NPO p.21). U verklaarde verder dat er bepaalde commandanten lid waren van beide kanten, zijnde zowel het FLEC als het Angolese leger, en dat militairen van het FLEC dezelfde uniformen droegen als het Angolese leger (NPO p.22). Wanneer u echter wordt gevraagd naar de namen van deze commandanten die van beide kanten lid waren, verklaart u enkel dat het een commandant was van de logistieke afdeling (NPO p.22). Verder is het niet aannemelijk dat, wanneer u een commandant inlicht over de zogenaamde bedreigingen van FLEC, dat deze vervolgens tegen u zou gezegd hebben "je moet meewerken, anders gaan ze u vermoorden". Ook de naam van deze commandant kent u niet (NPO p.24). U gevraagd aan wie u informatie moest doorspelen bij de FLEC, verklaarde u dat het een sergeant was die ook voor beide kanten werkte, zijnde de FAA en het FLEC. Ook de naam van deze sergeant blijft u verschuldigd (NPO p.25). **Niet alleen zijn uw verklaringen over de beweerde dubbele rollen van verschillende commandanten of officieren bij het Angolese leger weinig overtuigend, u kan tevens geen bevredigend antwoord geven op de vraag waarom het FLEC u überhaupt nog nodig had om informatie door te spelen als er reeds verschillende hooggeplaatste officieren onder één hoedje speelden met het FLEC.** Na confrontatie met deze vaststelling verklaarde u louter: "omdat ik wist welke zaken er gebeurden met mijn eenheid en ik gaf hem alle informatie door die er gebeurden met mijn eenheid". Vervolgens gevraagd welke informatie dan van belang was voor het FLEC, verduidelijkte u dat ze wouden weten op welke dagen er nieuwe uniformen of wapens of voedsel zou toekomen voor de eenheid. Dit lijkt echter allerm minst informatie te zijn waartoe enkel u toegang zou hebben, laat staan dat het informatie zou zijn die de commandanten van de eenheid niet zouden weten (NPO p.25)." Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen nuttig verweer tegen voormelde motieven.

Verzoeker tracht te verduidelijken dat zijn verklaring dat hij sympathisant van het FLEC was enerzijds, en dat hij informatie aan hen doorspeelde nadat hij bedreigd werd anderzijds, elkaar niet noodzakelijk tegenspreken. Verzoeker legt uit dat hij sympathieën had voor de beweging, die echter niet zo ver gingen dat hij vrijwillig voor hen werkte, maar dat hij, nadat hij bedreigingen ontving, besloot te doen wat ze hem opdroegen en informatie doorspeelde. Dergelijke uitleg is niet ernstig. Immers kan geenszins worden ingezien hoe verzoeker sympathie zou hebben voor een organisatie die zowel hem als zijn familie bedreigt. Verzoekers *post factum* nuanceringen kunnen niet worden aangenomen.

Het loutere gegeven dat verzoeker zijn land reeds in 2017 verliet en hij zich moeilijk herinnert wat er meer dan vier jaar geleden precies gebeurde, kan niet verschonen dat hij zich niet herinnert wanneer hij voor het eerst in aanraking kwam met de leden van het FLEC en wanneer ze hem begonnen te bedreigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk verwacht worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die volgens hem de aanleiding waren van zijn vertrek uit Angola.

Deze elementen hebben immers geleid tot een belangrijke wijziging in verzoekers levensloop, met name dat hij zijn land heeft verlaten naar een voor hem onbekende bestemming.

Hetzelfde geldt voor de namen van de legercommandanten en sympathisanten van het FLEC. Dat hij deze mannen niet bij hun achternaam noemde, maar bij hun rang en titel binnen het Angolese leger, betreft een louter blote bewering die niet kan worden aangenomen ter verschoning van verzoekers onwetendheid.

11. Tot slot motiveerde verweerder terecht dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn opsluiting(en) in de gevangenis, hetgeen als volgt luidt:

"Verder kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over waarom u in de gevangenis werd opgesloten inconsistent zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u lang geleden één keer bent gearresteerd geweest en één week werd vastgehouden omdat u uw dienst in het leger had verlaten zonder toestemming. U weet echter niet meer wanneer dit was (Vragenlijst CGVS p.2). U verklaart verder bij de

DVZ dat u het land hebt verlaten in 2017 omdat u naar aanleiding van de ontsnappingen van enkele gevangenen in Cabinda werd verdacht hen geholpen te hebben bij de ontsnapping omdat u ook van Cabinda afkomstig bent (Vragenlijst CGVS p.3). Op het CGVS verklaart u eerst dat u in 2014 twee weken in de gevangenis hebt gezeten, nadat u ene zeker D.E. had geholpen met de ontsnapping van zijn nichtje M., omdat de vader van M. de dochter van generaal Katemba had verkracht (NPO p.19-20). Deze reden is reeds verschillend van wat u op de DVZ hebt verklaard. U verklaart verder dat in 2017, in aanloop van de verkiezingen, drie activisten van FLEC uit de gevangenis waren ontsnapt. Omdat men u verdacht medeplichtig te zijn voor deze ontsnapping, hebt u besloten het land te verlaten (NPO p.20). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, op de vraag onder welke beschuldigingen u in de gevangenis werd gestopt, verklaarde u echter "ze hebben met in de gevangenis gestopt, omdat toen die drie gevangenen ontsnapt zijn, hebben ze gezegd dat ik daartoe bijgedragen heb." (NPO p.26). Dit is opnieuw een andere reden dan wat u eerder bij de DVZ en eerder tijdens het persoonlijk onderhoud hebt verklaard. Niet alleen is de reden van uw opsluiting deze keer opnieuw verschillend, u situeert bovendien de ontsnapping van de drie gevangenen anders in de tijd. Waar u eerder verklaarde dat de gevangenen ontsnapten in 2017, situeert u de ontsnapping deze keer in 2014 (NPO p. 26). Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u dat de vertaler bij de DVZ andere dingen heeft gezegd en zaken verkeerd heeft vertaald. Echter, de verklaringen van de vragenlijst bij de DVZ werden achteraf aan u voorgelezen en u heeft toen geen opmerkingen gemaakt (Vragenlijst CGVS p.3). Ook wanneer u de kans kreeg aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS om opmerkingen te maken over het interview bij de DVZ, heeft u enkel een opmerking gemaakt over de duur van uw gevangenschap en een zeer algemene opmerking dat de vertaler de specifieke situatie in Angola niet kende en bepaalde zaken anders vertaald zou hebben. U merkte echter niets op omtrent de reden van uw gevangenschap (NPO p.5). Verder dient te worden vastgesteld dat zelfs al wordt de tegenstrijdigheid met uw verklaringen op de DVZ niet in rekening genomen, zijn uw verklaringen tijdens een en hetzelfde persoonlijk onderhoud nog tegenstrijdig. U geeft hier echter ook geen bevredigende verklaring voor en herhaalt slechts dat u hebt gezegd dat u in de gevangenis bent beland op het moment dat de mannen uit de gevangenis zijn ontsnapt (NPO p.27).".

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motieven.

Verzoeker verduidelijkt dat hij in 2014 wel degelijk naar de gevangenis gestuurd werd gedurende twee weken voor zijn medeplichtigheid bij de ontsnapping van D.E. en dat hij zich in 2017 genoodzaakt zag om het land te verlaten naar aanleiding van zijn vermeende rol bij de ontsnapping van drie FLEC activisten uit de gevangenis. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringsen die hij *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van zijn verklaringen volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Daar waar verzoeker nog stelt dat het persoonlijk onderhoud lang duurde en hij aan het einde van het interview de vragen niet meer goed leek te begrijpen, kan dit niet blijken uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden zowel open als concrete vragen gesteld. Verzoeker heeft bovendien op geen enkel moment aangegeven dat hij de vragen van de *protection officer* niet begreep, ook niet op het einde van het persoonlijk onderhoud toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29).

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Verzoeker toont niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS